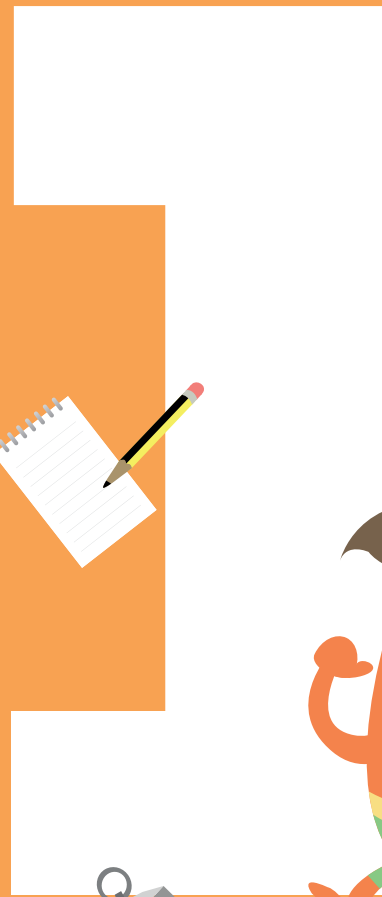

Matemàtiques a casa!

Històries per pensar

Un regal per a l'àvia

Un matí de dissabte, la Gal·la, en Quimet i en Lemon van anar a casa dels avis a passar el cap de setmana perquè diumenge era l'aniversari de l'àvia.

Quan hi van arribar, l'avi era al pati amb un pal de fusta i un tros gran de roba.

—Estic fabricant un regal per a l'àvia —els va xiuxiuejar com si els expliqués un secret—. Quan era petita li encantava fer volar estels, per això n'hi faig un.

—Genial! —van corejar tots alhora.

—Necessito un tros de fusta d'un metre i un altre de quaranta centímetres, però només tinc aquest pal llarg.

Tu què creus que haurien de fer?

—Jo crec que hauríem de mesurar el pal i tallar-lo —va dir la Gal·la.

Què et sembla que necessiten?

—Ja ho sé, Gal·la, però no trobo la cinta mètrica enlloc.

—Avi, recordes que l'altre dia vam mesurar el teu pam? —va dir en Quimet—. Feia 20 cm exactes. Podria servir?

—I tant! Farem servir el meu pam per mesurar el pal.

Quants pams penses que farà cada tros?

L'avi va comptar cinc pams, va fer una marca al pal i va dir que, fins allà, feia un metre. Després va comptar dos pams des de la marca i hi va fer un altre senyal.

—Necessito alguna cosa per tallar el pal —va dir l'avi.

La Gal·la va anar corrent cap a dins de casa i en va tornar amb un xerrac.

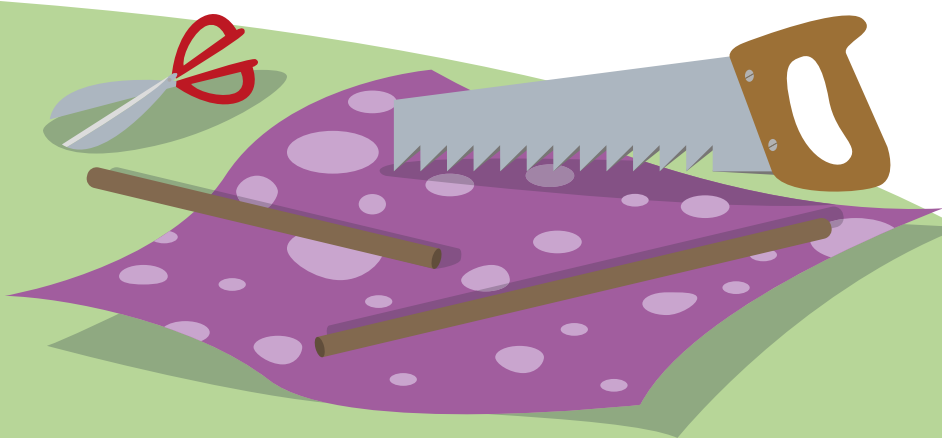
Entre tots tres van aguantar el pal mentre l'avi el tallava per les marques.

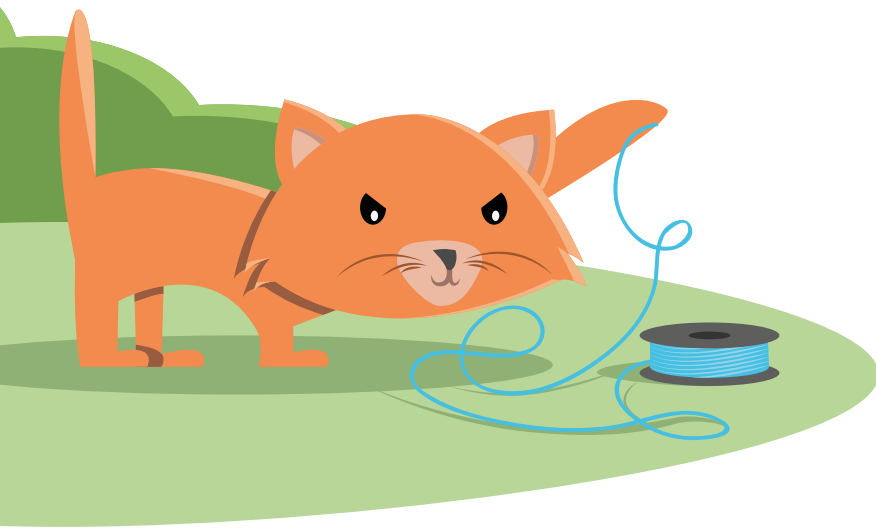
—Ara què fem, avi? —va preguntar en Lemon.

—Hem d'unir els trossos formant una creu, a uns 30 cm de l'extrem del tros més llarg.

Com diries que trebaran el punt d'unió?

L'avi va posar la mà en un extrem del tros més llarg i va comptar un pam i, aproximadament, la meitat d'un altre. Va fer una osca en tots dos trossos i els va unir.

Els nens i en Lemon miraven la creu que havia fet l'avi i estaven ansiosos per saber quin seria el pas següent.

L'avi va endevinar els seus pensaments.

—Ara hem d'enganxar la roba a la creu i retallar-la de manera

que quedi una figura de quatre costats amb els vèrtexs als extrems de la creu.

Quina figura penses que tindrà l'estel?

La Gal·la es va prestar voluntària per enganxar la roba a la creu i quan va acabar va demanar a l'avi que retallés la roba.

—Sembla un rombe —va dir en Quimet.

—Sí —va dir l'avi—, però no ho és: no té els costats iguals.

—Com se suposa que vola? —va preguntar la Gal·la.

—Hem de córrer una mica mantenint-lo aixecat i deixar-lo anar quan faci una mica de vent.

—Però no es perdrà volant? —va apuntar en Lemon.

Què et sembla que podrien fer per no perdre l'estel?

Llavors, mentre buscaven una solució, van veure el gat jugant amb una bobina de fil de pescar. En Lemon va córrer a agafar-la. A l'etiqueta hi deia «50 m».

—Podem lligar el fil de pescar a l'estel perquè no s'escapi! —va dir la Gal·la.

—Sí, però l'haurem de tallar: si és massa llarg, l'àvia es pot fer mal amb la força de l'estel. Amb uns 10 metres n'hi haurà prou.

Com creus que podrien mesurar, aproximadament, per on han de tallar el fil?

—Doncs sense cinta mètrica ho veig complicat, avi —va comentar en Quimet.

Aleshores tots van mirar-se en Lemon, que observava pensatiu la casa dels avis.

—Quant fa d'alçària casa vostra? —va preguntar en veu alta—, quinze metres?

—En realitat, no gaire més de nou metres. Però ja sé que al teu planeta mesureu les coses d'una altra manera —va contestar l'avi.

Pets saber ara com tallar el fil?

—Tinc una idea! —va dir la Gal·la—. Lliguem el fil a l'estel, el fem volar i quan sigui, més o menys, a l'alçada de la casa marquem el fil i el tallem.

Creus que podran tallar 10 m de fil exactament?

—Bona idea! No seran 10 metres exactes, però servirà —va dir l'avi mentre lligava un extrem del fil a l'estel.

Quan es disposaven a fer-lo voleiar van sentir arribar l'àvia.

—Ui! De poc no ens enxampa! Demà l'haureu d'entretenir perquè pugui tallar el fil. Ara, tots a berenar abans que la vostra àvia ens renyi!

Fi
•••

El cor de l'Anna

Un cop l'any, l'àvia Anna i els seus amics de la infància es trobaven per sopar junts. I precisament aquest any que ella n'era l'amfitriona, se li havia espatllat la cuina. Però com sempre deia: «Als grans mals, grans remeis».

De manera que va anar a preparar el sopar a casa dels bessons.

—Nois, tinc un problema i espero que em pugueu ajudar —els va dir.

—És clar que sí, àvia! —van contestar alhora.

Als nois i a en Lemon els encantava passar estones amb l'àvia. Ho sabia tot de tot i, a més, sempre els estava plantejant reptes que semblaven jocs.

—Aquesta nit venen a sopar els meus amics i els prepararé un pastís de patata que els encanta. Normalment som sis, però aquest cop hem volgut convidar també les nostres parelles, de manera que serem sis més.

Quantes persones hi haurà al separ de l'àvia?

—Aleshores sereu seixanta-sis persones, oi, àvia? —va calcular en Lemon.

—No, Lemon —va dir la Gal·la—. Seran dotze persones. Encara no t'acostumes a la numeració de la Terra, eh?

—Sí, senyoreta! El doble de sis són dotze, Lemon.

—I quin és el problema, àvia? —va preguntar en Quimet.

L'Anna els va explicar que la seva recepta del pastís de patata era només per a sis persones i no sabia com podia preparar aquest plat per a dotze comensals.

Per això necessitava ajuda.

Com ajudaries l'àvia?

—Això no és cap problema —va dir en Quimet—. Si en fas dos, ja tindràs menjar per a tots dotze.

—És una solució, però preferiria fer un sol pastís. Sempre queda més maco.

—Aleshores el que cal fer és utilitzar el doble d'ingredients que fas servir per fer un pastís per a sis persones, oi? —va dir en Lemon anticipant-se a la resposta de la Gal·la.

—És clar! —va dir l'Anna—. Això és el que cal fer. Vinga, nois, fil a l'agulla!

L'Anna va treure el paper amb la recepta, es va posar les ulleres i va començar a enumerar-ne els ingredients.

—Cinc patates —va llegir—. Ràpid, aneu al rebost i porteu-me les que necessito.

Quantes patates van dur la Gal·la, en Quimet i en Lemon?

Els bessons i en Lemon van tornar amb deu patates i les van deixar sobre el taulell.

—Fantàstic! —va dir l'Anna.

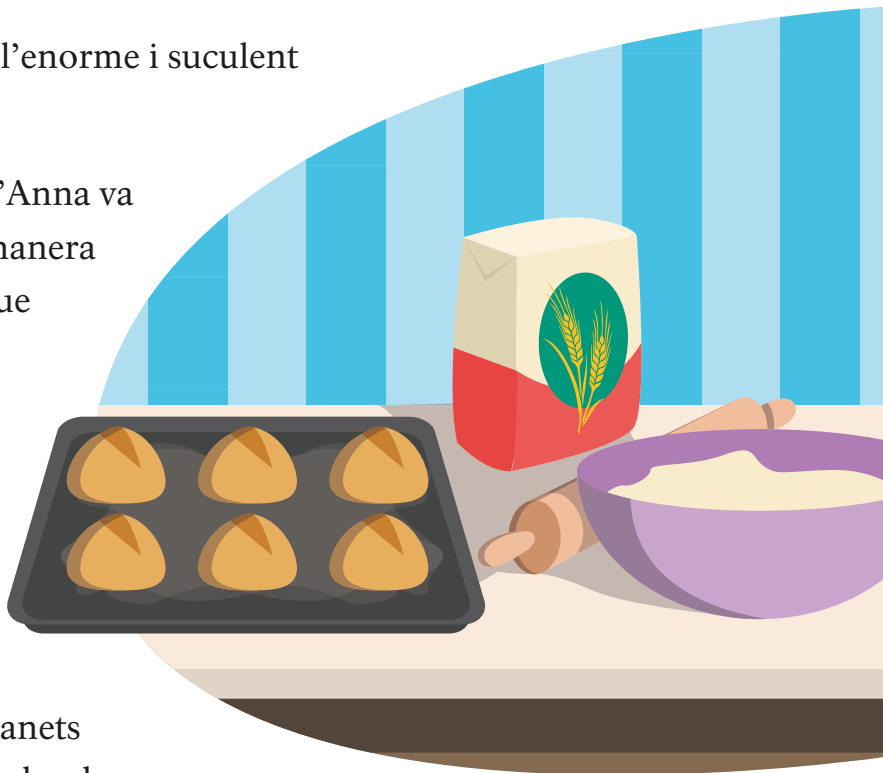
Sense pensar-s'ho dues vegades, van pelar totes

les patates i les van posar en una olla amb aigua bullent. Aleshores l'Anna va continuar llegint ingredients i els nois li van anar portant el doble dels que indicava la recepta.

En un tres i no res van tenir fet l'enorme i succulent pastís de patata.

Aprofitant que tenia ajudants, l'Anna va dir de fer panets casolans. De manera que es van posar a pastar fins que tots quatre van quedar plens de farina de cap a peus. Que divertit! Aleshores, l'Anna va dividir la massa en dotze boles per fer un panet per a cada comensal. Tanmateix, en veure-les va tenir la sensació que li quedarien uns panets massa petits, i va ajuntar dues boles de massa i en va fer una de més grossa. La mida ara li va semblar adequada i va repetir la mateixa operació amb la resta de les boles.

Quants panets hi haurà al separ?

Van sortir sis panets del forn. A en Lemon hi havia alguna cosa que no li quadrava i, després d'observar-los una estona, va preguntar:

—Àvia, hi haurà pa per a tots dotze?

—I tant, Lemon! En comptes d'un panet per a cadascú, els haurem de compartir.

Però així queden més macos i més saborosos.

Quin tros de panet es menjarà cadascú?

—Hi haurà un panet per cada dues persones, així cadascú haurà de menjar-ne la meitat —va apuntar la Gal·la, orgullosa.

—Això mateix, bonica —va contestar l'Anna—. Vinga, que només ens falten les postres! Sabeu què vull preparar?

—Pastissets de poma! —van cridar els tres petits.

Els bessons i l'extraterrestre van tornar a ajudar l'Anna buscant ingredients, aquest cop sense problemes de nombres.

Al cap d'una estona, l'Anna va treure del forn una safata amb catorze pastissets de poma que encara treien fum.

Quants pastissets de més han preparat?

—Àvia, has preparat dos pastissets de més —va dir la Gal·la somrient.

—Per descomptat! És que no els voleu tastar?

Un cop freds, l'Anna va dividir els dos pastissets a trossos per repartir-los entre ells quatre.

En quants trossos va dividir cada pastisset?

Cada pastisset estava dividit en dos trossos iguals, i l'Anna, en Lemon i els bessons van agafar-ne un cadascun i se'l van cruspir.

—Àvia, per què et surt tan bo el menjar? —va preguntar en Quimet.

—El meu secret és que en tot allò que preparo hi poso les dues meitats del meu cor.

Fi
•••

Revoluciona l'educació, multiplica l'aprenentatge

Forma part de la comunitat tekman!

